

Sygn. akt I CSK 1021/22

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z wniosku M. K.

z udziałem J. H., W. H., M. H., P. H., A. A., J. W., M. K.1, P. P., T. O., C. C., S. S.,
J. K., D. K., J. S., A. S., I. L., M. K.

i miasta N.

o zasiedzenie nieruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 września 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w Nowym Sączu

z 17 lutego 2021 r., sygn. akt III Ca 383/19,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od M. K. na rzecz miasta N. i J. W. kwoty po 900
(dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 17 lutego 2021 r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z 19 września 2018 r. i oddalił wniosek o stwierdzenie zasiedzenia.

Wnioskodawczynie wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej. W jej ocenie wadliwe było uznanie, że J. H. nie był, ponad swój udział, posiadaczem samoistnym nieruchomości objętej postępowaniem.

W odpowiedziach na skargę kasacyjną uczestnicy miasto N. oraz J. W. wniesli o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie od wnioskodawczynie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania m.in. na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistym uzasadnieniu skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (zob. postanowienia SN: z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Wnioskodawczynie nie wykazała oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w powyższym rozumieniu. Obszerne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi

kasacyjnej stanowi wierne odzwierciedlenie uzasadnienia podstaw kasacyjnych. Zmierza ono do wykazania zasadności podniesionych zarzutów, a nie oczywistości naruszenia prawa, która powinna być dostrzegalna nawet przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, czego nie sposób stwierdzić w niniejszej sprawie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może ograniczać się do odwołania się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych w taki sposób, który wymagałby oceny ich zasadności (zob. np. post. SN z 25 kwietnia 2022 r., I CSK 383/22).

W orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że zmiana zakresu posiadania przez współwłaściciela wymaga wyraźnego zaimanifestowania na zewnątrz względem innego współwłaściciela. Okoliczność, że współwłaściciel nie sprawuje władztwa nad rzeczą nie jest wystarczająca do uznania, że można mówić o zmianie zakresu samoistnego posiadania, ponad swój udział, przez żądającego stwierdzenia zasiedzenia (zob. np. postanowienia SN z 10 lutego 2016 r., I CSK 55/15, i z 19 grudnia 2019 r., III CSK 101/19). Wychodząc z tego założenia, stanowiska Sądu Okręgowego nie można uznać za wadliwe, zwłaszcza w oczywistym, kwalifikowanym stopniu. Uwzględniając przywołaną przez Sąd Okręgowy argumentację, z tych samych względów nie można podzielić jako oczywiście zasadnych wniosków dotyczących zarzutu naruszenia art. 378 k.p.c., na który powołano się w końcowej części uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. Suma zwrotu kosztów równa jest wynagrodzeniu radcy prawnego w wysokości wynikającej z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 pkt 1 i § 2 pkt 5 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[as]

